

words

เมื่อ 22 ปีก่อนเธอเป็นศพ  
แล้วหญิงสาวที่เขาคพบในวันนี้มันคือใคร!

# HARLAN COBEN

ไม่โง่ให้หลอก

# NOBODY'S FOOL

ฮาร์ลาน  
โคเบน  
เขียน

ชาญณรงค์  
ปัญญารส  
แปล

“And maybe this person with the unremarkable exterior  
has had their hopes and dreams crushed along the way.  
Doesn’t matter. Hopes and dreams never fully die.  
They remain somewhere,  
dormant perhaps, but never totally gone.  
Honor that.”

“ไม่แน่ว่าคนคนนั้นที่ภายนอกดูธรรมดา ๆ  
อาจเคยมีความหวังกับความฝันที่ดับสลายมาก่อน  
แต่นั้นไม่สำคัญ เพราะความหวังกับความฝันไม่มีวันตายจากไปโดยสิ้นเชิง  
และจะยังหลงเหลืออยู่ที่ไหนสักแห่ง  
อาจยังหลับใหล แต่ไม่เคยอันตรธานไปไหน  
จงให้เกียรติสิ่งเหล่านั้น”

— ฮาร์ลัน โทเบน



Words

words without boundaries

# ไม่ใช่ให้หลอก Nobody's Fool

ฮาร์ลาน โคเบน

เขียน

ชาลนรณร์ก ปัญญาสร

แปล

“ผมคิดว่าทุกคนล้วนมีความหวังและความฝัน  
ซึ่งหมายความว่า ทุกคนย่อมมีภูมิหลัง  
มนุษย์ทุกคนที่เราเจอเปรียบเสมือนนวนิยายเรื่องหนึ่งที่แตกต่างกันไม่ซ้ำใคร”

- ฮาร์ลาน โคเบน

115014 ด็องรากรูทส์สไตน์



# ไม่โง่ให้หลอก Nobody's Fool

## Words

โน้ตครีอับริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิเศก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 2025 by Harlan Coben

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น  
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด  
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8992-0

---

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)  
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์  
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร  
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ชานน วุฒิเบญจพลชัย  
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลีนแต่  
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์  
พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, ส่องนภา ภักตร์วิสัย

# คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยทำผิดพลาด...จนไม่อาจให้อภัยตัวเองได้ไหม

ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเล็กน้อยหรือใหญ่โต บาดแผลเหล่านั้นมักไม่ยอมจางหาย มันคอยตามหลอกหลอนเราเหมือนเงาตามตัว...และนั่นคือสิ่งที่ซามี เคียร์ช กำลังเผชิญ เมื่อตราบบิในอดีตไม่ได้ตามมาแค่ในฝัน แต่กลับมายืนอยู่ตรงหน้าในชีวิตจริงจนเกิดเป็นคำถามว่า ทุกความผิดพลาดทุกอย่างที่เขาเชื่อ ทุกสิ่งที่น่าพาชีวิตเขามาจนถึงจุดนี้เป็นเรื่องจริงหรือแค่ฝันร้ายกันแน่...

นี่คืออีกหนึ่งสุดยอดผลงานของฮาร์ลาน โคเบน ที่จะกลับมาทำให้ทุกคนอ้าปากค้างตั้งแต่หน้าแรกไปจนถึงหน้าสุดท้าย ไม่ว่าจะจากทั้งความซับซ้อนของคติที่เกี่ยวข้องกับเส้นเวลาในอดีตและปัจจุบัน หรือเรื่องราวที่ถูกร้อยเรียงให้ชวนสงสัยจนต้องติดตามหาคำตอบไปตลอดทั้งเรื่อง แต่ที่พิเศษที่สุดคือ ในเล่มนี้ยังมีตัวละครมากมายที่จะมาช่วยทำให้คดีนี้เข้มข้นและน่าติดตามมากขึ้นจนไม่อาจวางหนังสือลงได้

นี่เป็นคำเตือนก่อนที่คุณจะพลิกหน้าถัดไป

อย่าเพิ่งเชื่อในสิ่งที่คุณเห็น แม้ว່นั้นจะดูเหมือนจริงมากแค่ไหนก็ตาม

# คำนำผู้แปล

บางทีอดีตอาจไม่ได้เลือนรางจางหายไป ทว่ายังหลับใหลอยู่ที่ใดสักแห่งในความทรงจำอันเนิ่นนานหลายปี กระทั่งปัจจุบันปลุกความหลังอันเร้าใจไว้ แม้ในส่วนลึกสุดของใจให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง สำหรับซามิ เคียร์ช อดีตตำรวจผู้อำภัพอัปโชคที่จับพลัดจับผลูมาเป็นครูสอนวิชานักสืบเพื่อหาเงินใช้หนี้ แล้วนั้น อดีตย้อนกลับมาหาเขาแบบไม่ทันตั้งตัว เมื่อผู้หญิงจากความทรงจำหลายสิบปีก่อนที่เขาเชื่อว่าจากไปแล้วตลอดกาล กลับมาปรากฏกายต่อหน้าอีกครั้ง อันเป็นชนวนจุดคำถามขึ้นว่า คนเราต้องหนีไปไกลเพียงไรถึงจะหลุดพ้นอดีต และเมื่ออดีตนั้นผุดจากที่เราเชื่อ จะต้องชุดค้นแค่ไหนถึงจะพบความจริง

ฮาร์ลาน โคเบน เป็นนักเล่าเรื่องที่มีเสน่ห์แพรวพราวไม่ซ้ำใคร เรียงร้อยเรื่องราวอาชญากรรมเข้ากับบาดแผลในใจคน รังสรรค์ผลงานที่ไม่เพียงระทึกด้วยปริศนา แต่ยังสะกิดข้อความรู้สึกได้อย่างลึกซึ้ง ผลงานอย่าง *อย่า หลอก กัน* นวนิยายขายดีอันดับหนึ่งซึ่งได้ถูกนำมาสร้างเป็นซีรีส์ฮิตติดอันดับทั่วโลกนั้น ตอกย้ำฝีมือโคเบนได้เป็นอย่างดี และใน *ไม่โง่ให้หลอก* ตัวละครซามิ เคียร์ช กลับมาอีกครั้งในฐานะผู้เล่าที่จะพาเราท่องไปในโลกที่อดีตไม่เคยตาย และความจริงก็อาจโหดร้ายยิ่งกว่าคำโกหก

การแปลผลงานของโคเบนอย่าง *ไม่โง่ให้หลอก* นับเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ เป็นคติสอนใจให้ขุกคิด ทั้งยังเป็นปริศนาให้ไขคำตอบ แต่ละบรรทัดเคลือบแฝงด้วยเค้าเงื่อน เตือนให้จับจุดสังเกตตรงนี้บ้าง ตรงนั้นบ้าง เช่นเดียวกับที่ซามิได้เผชิญ พฤติการณ์งานนี้จึงมีความท้าทายพอสมควร ด้วยว่าหากพลาดจุดใดจุดหนึ่งไปก็อาจบิดเบือนเบาะแสสำคัญที่ซ่อนอยู่ ผู้แปลจึงตั้งใจอย่างยิ่งที่จะเดินทางไปพร้อมกับตัวละครอย่างระมัดระวัง และซื่อสัตย์ เพื่อให้ผู้อ่านซึมซาบทุกตัวอักษรได้อย่างเต็มอรรถรส

ขอเชิญมาร่วมตามหาความจริงไปพร้อมกับซามิและก๊วนนักเรียนชั้นมัธยม  
ของเขา ที่แม้จะไม่ใช่นักสืบเอกชนมืออาชีพ แต่ก็มีความเฉลียวฉลาด  
มีรสชาติอัศจรรย์เฉพาะตัว มีหัวใจที่ไม่ย่อท้อถอย ผู้จะพาเราทยอย  
ไขปริศนาสู่เงื่อนงำแห่งอดีต สุดท้ายแล้ว แม้ซามิจะเป็นคนที่เคยตกกระป๋อง  
เคยถูกอดีตตามหลอกหลอน แต่เขาจะเป็นคนโง่เขลาที่ใครก็หลอกได้ง่ายๆ  
หรือไม่ หากคำตอบได้ในไม่ช้าให้หลอก

ชาญณรงค์ ปัญญาธ

แต่สมาชิก “คอร์ปอร์” คนอื่น  
นิโคลา ซินด์เลอร์  
ริชาร์ด พี  
แดนนี่ บรอกเคิลเฮิร์สต์

พาร์ทเนอร์ที่ยอดเยี่ยม เพื่อนที่ดียิ่งกว่า

# บทนำ

ทุกอย่าง เริ่มพังพินาศตั้งแต่ช่วงเวลาที่ผมพบคุณหรือเปล่านะ

พอนึกย้อนกลับไป ตอนนั้นผมยังเป็นเด็กน้อยอายุแคื่อยี่สิบเอ็ดปี คนหนึ่ง เพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยโบว์ดินหมาดๆ เลยกะกระเหี้ยนกระหือรืออยากแบกเป้ท่องยุโรป ซึ่งก็เป็นธรรมเนียมที่คนวัยผมชอบทำตามกัน ตอนนั้นเป็นเวลาที่ยิ่งคืบแล้ว เสียงดนตรีจากไนต์คลับกระหึ่มเป็นจังหวะ ผมกำลังนั่งละเลียดเซอร์เวต์ชา<sup>1</sup> วิกตอเรียมาลากาขวดแรก ซึ่งขายถูกที่สุด (ก็ต้องประหยัดนี่นะ) ในไนต์คลับโกสตาเดลโซล สเปน ในใจหมายความว่านี่คงเป็นคืนที่ยาวลึกลับธรรมดาอีกคืน - มีหวังบ้าง กลัวตกกระแสน้ำ ผิดหวังเสียบๆ บ้าง (พูดง่าย ๆ คือจิบใครไม่ติดเลย) - กระทั่งผมหันไปเห็นคุณที่ฟลอร์

ดีใจกำลังเปิดเพลง “แคนต์เกตยูเอาต์ออฟมายเฮด”<sup>2</sup> ของโคลิ มิโนก ดั่งสนั่น โอ้โฮ บอกเลยว่าเพลงนั้นแทนใจผมได้ตรงเหลือเกิน แม้แต่ตอนนี้วันนี้เอง ยี่สิบกว่าปีให้หลังก็ยังจำฝังใจ คุณสบตาผม มองค้ำอยู่อย่างนั้น แต่ผมกลับไม่กล้าป้กใจเชื่อว่าคุณกำลังมองมาจริงๆ ไม่ใช่เพียงเพราะคุณกับผมอยู่กันคนละระดับ ถึงจะจริงก็เถอะ คุณอยู่คนละระดับกับผมจริงๆ แต่เหตุผลที่ผมไม่นึกว่าคุณจะชายตาแลผมก็คือรอบตัวผมห้อมล้อมไปด้วยหนุ่มๆ แก๊งลาครอส<sup>3</sup> จากโบว์ดิน - อย่างไมเก้ โฮลเดน สกาย แซก และที่ขาดไม่ได้ คิวินกับปตันทิม - แต่ละคนหุ่นกำยำล่ำสัน หน้าตาหล่อเหลา แถมยังดูสุขภาพดี เหมือนภาพหนุ่มๆ เคนเนดีเล่นอเมริกันฟุตบอลที่ทำเรือ

---

<sup>1</sup> แปลว่า เบียร์ ในภาษาสเปน

<sup>2</sup> แปลว่า เอาคุณออกไปจากหัวไม่ได้

<sup>3</sup> กีฬาประเภทหนึ่งที่นิยมเล่นกันในแถบอเมริกาเหนือ โดยแบ่งเป็นสองทีม นักกีฬาแต่ละคนจะมีไม้ลาครอสเอาไว้เพื่อรับ จ่าย และยิงลูกลาครอส

ไฮแอนนิสที่เราเห็น ๆ กันไม่มีผิด ผมนี่ว่าคุณทอดสายตามองพวกเขาคนใดคนหนึ่ง – อาจเป็นกับตันควินน์ เส้นผมของเธอ “เป็นลอน” แบบยกกำลังลิปหูนี่ก็ดูเหมือนจะขุ่นจากการผสมผสานกันอย่างลงตัวระหว่างการเล่นเวท การเว็กซ์ และการใช้สเตียรอยด์

ผมอยากแน่ใจ จึงแกล้งมองซ้ายทีขวาทีจนอาจดูลูกลึกลับเกินจริงไปบ้าง พอทำใจกล้าปราชัยตาไปมองคุณได้อีกครั้ง ก็เห็นว่าคุณผืนไม่กลอกตามองบน และพยักหน้าบ่อย ๆ เหมือนรู้ทันให้ อย่างมีน้ำใจแทนคุณประสานสายตากับผมอีกครั้ง หรือไม่คุณก็เป็นเหมือนภาพเขียนสีน้ำมันภาพเก่าในพิพิธภัณฑศรโพรโตที่ผมเพิ่งไปดูมาเมื่อสองวันก่อน ที่ไม่ว่าจะไปยืนตรงไหน ดวงตาในภาพก็เหมือนจะมองตามไปทุกที่ ผมหวังให้ทุกคนในร้านดิสโกเตกาปัลเมอร์สละลายหายไปจนเหลือแค่เรา คล้ายฉากในหนังน้ำเน่าที่เสียงเพลงคลอเบาลงแล้วภาพก็ซูมเข้าหาผมกับคุณ แต่ก็ไม่เป็นอย่างนั้น

ฟลอร์เต้นแน่นขนัดด้วยวัยรุ่นสายปาร์ตี้ เดี่ยวคนโน้นคนนั้นก็เข้ามาชนคุณบ้าง เดี่ยวคนที่สายสะโพกโยกย้ายอยู่ก็กลุ่มรุ่มเข้ามากระหว่างเราบ้าง คุณหายไปจากสายตา – ราวกับว่าฝูงคนตรงนั้นกลืนคุณเข้าไปทั้งตัว ผมลุกขึ้น พวกแก๊งแลกซ์โบรส์<sup>4</sup> ที่โตะไม่ทันสังเกต ผมเป็นเหมือนมาสคอตประจำกลุ่มมากกว่าเพื่อน เป็นคนสร้างเสียงหัวเราะ เป็นไอ้เบียดโก๊ะ ๆ ที่ดันจับพลัดจับผลูได้เป็นรูมเมตกับตันควินน์สุดปี๊อปตอนปีหนึ่งหลายคนในกลุ่มยังคิดว่าผมเป็นเด็กแขกอยู่เลย มักเรียกผมว่าอาปู<sup>5</sup> แถมเลียนสำเนียงเอเชียได้ ซึ่งก็นำราคาอยู่เหมือนกัน เพราะผมเกิดและโตที่แฟร์ลอร์น รัฐนิวเจอร์ซีย์ และสำเนียงก็เหมือนคนที่นี่ พวกแก๊งแลกซ์โบรส์ไม่ใช่ตัวเล็กรากในการเป็นเพื่อนที่วยุโรปของผม แต่ชาร์ลส์กับโอมาร์เพื่อนสนิทของผมเริ่มทำงานกันแล้วทั้งคู่ คนหนึ่งทำที่ธนาคารแห่งอเมริกาในแมนแฮตตัน ส่วนอีกคนวิจัยพันธุกรรมอยู่ที่โรงพยาบาลแมสเจเนอรัล ผมเองก็สอบติดคณะแพทย์ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ซึ่ง

<sup>4</sup> เป็นคำสแลงที่ใช้เรียกแก๊งผู้ชายที่ชอบเล่นกีฬาครอส

<sup>5</sup> ตัวละครใน *เดอะซิมป์สันส์* เป็นชาวอินเดียน

จะเปิดภาคเรียนในฤดูใบไม้ร่วงนี้แล้ว – ว่ากันตามจริงก็เพื่ออยู่พอตัว ชาวปสลิม ด้วยซ้ำที่ผมมาเกี่ยวกับแก๊งแลกซ์โบรส์ ถึงคิวนี้จะเป็นคนคะยั้นคะยอ ก็ตามที

ผมเหมือนต้องแหวกว่ายไปยังฟลอร์เต้น เบียดเสียดฝ่ากลุ่มคน เหนือโซกเหมือนคลื่นพัดสวนเข้ามา ดีเจเปลี่ยนเพลงเป็น “เมอร์เตอร์ ออนเดอะแดนซ์ฟลอร์”<sup>6</sup> ของโซฟี เอลลิส-เบ็กซ์เตอร์ ซึ่งพอมานึกย้อน ดูแล้วจะบอกว่าสถานการณ์ตอนนั้นตรงกับเพลงก็ใช่ แต่อีกใจหนึ่งก็ชวน ย้อนแย้ง แต่ผมเองยังสับสนกับความหมายของคำว่าย้อนแย้งตั้งแต่อะลันิส มอริสเซตต์ ร้องเพลง *ไอรอนิก*<sup>7</sup> แล้ว แม้แต่ตอนนี้ที่ผ่านมากกว่าสี่สิบกว่าปี จากคืนนั้น ผมก็ยังไม่อยากเข้าใจความหมายของคำคำนี้ผิด

กว่าจะฝ่าฝูงชนมาได้ก็ปาเข้าไปหนึ่งนาที่เต็ม จนได้พบคุณอยู่กลาง ฟลอร์ คุณหลับตาพริ้ม สองมือยกขึ้นกลางอากาศ โยกย้ายไปมาแซมซ้ำ อ้อยอิ่ง ลิ่นไหลดุจแพรไหม ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้ว่าทำเดินนั้นเรียกว่าอะไร แต่ผมเหมือนโดนสะกดให้หลงใหล คุณชูสองแขนเหนือศีรษะ เสื้อที่สวมอยู่ จึงเลิกขึ้นตาม เผยหน้าท้องสีแทน ครู่หนึ่งผมยืนมองค้างอยู่อย่างนั้น เหมือนคุณตัดขาดจากโลกภายนอก ดูสงบเสียจนผมอยากปล่อยให้คุณ อยู่ในโลกของตัวเองต่อไป

นึกดูซี ถ้าผมปล่อยจริงๆ จะเป็นอย่างไร

แต่แค่หน่วยที่ผมเกิดใจกล้าขึ้นมาแบบผิดวิสัย ผลพลอยได้จากการนั่งจิบเบียร์ขวดหนึ่งปลุกให้อีกเข็มขึ้นพอจะก้าวเข้าไปแตะไหล่คุณ

คุณสะดุ้งโหยงแล้วลืมหู

“อยากเต้นไหมครับ” ผมเอ่ยถาม

ดูผมสิ กล้าได้กล้าเสีย ชาตินี้ไม่เคยคิดเลยว่าจะกล้ารุกขึ้นนี้ สาวสวย เต้นอยู่ลำพัง แล้วผมก็มีหน้าไปขอเต้นแบบนั้น

คุณทำหน้างัว แล้วตะโกนกลับมา “อะไรนะ”

<sup>6</sup> แปลว่า ฆาตกรรมบนฟลอร์เต้นรำ

<sup>7</sup> แปลว่า ย้อนแย้ง

ใช่แล้ว เสียงเพลงที่ฟลอร์ดังมากจนผมต้องโน้มตัวเข้าไปใกล้ “อยากเต้นไหม” ผมตะเบ็งเสียง พยายามจ่อปากใกล้ๆ หูคุณ แต่เอียงออกเล็กน้อย เพื่อไม่ให้เสียงทำลายแก้วหู

คุณตะโกนตอบ สิ้นหน้าเปลี่ยนไป “ก็เต้นอยู่นี่ไง”

ปกติพอถึงจุดนี้ ผม-หรือพูดตามตรงก็รวมถึงผู้ชายส่วนใหญ่ด้วย-มักล่าถอยไปแล้ว แต่ทำไมผมถึงไม่ถอย ทำไมถึงเห็นประกายบางอย่างในตาของคุณที่บอกให้ลองดูอีกสักตั้ง

“หมายถึงเต้นกับผมนะ” ผมตะโกน

มุมปากข้างขวาของคุณยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ รอยยิ้มที่ผมยังสัมผัสได้จากข้างในจนถึงตอนนี้ “อืม รู้แล้ว ฉันล้อเล่นเฉยๆ”

“ฮ่าดี” ผมพูด “ไม่รู้ว่าคุณมองว่าผมพูดจริงหรือประชด แต่ขอบอกไว้ตรงนี้ว่าผมประชด

เราเริ่มเต้น คุณช่างพลิ้วไหวเป็นธรรมชาติ ผ่อนคลาย เข้ายวนชวนเคลิ้ม คุณมีพรสวรรค์ในการปล่อยตัวปล่อยใจ แม้จะดูเหมือนคุณปล่อยร่างกายเคลื่อนไหวไปเอง แต่ท่วงทีกลับมีจังหวะจะโคน ส่วนผมนั้นพยายามเต็มสุดความสามารถ ซึ่งก็คือการโยกซ้ายโยกขวาแบบพยายามเกินไป ไม่ได้ตั้งใจให้ตัวเองดูเต้นเก่ง แค้ให้พอผ่านๆ ไป ให้กลมกลืนและไม่เป็นจุดสังเกต - จะได้ไม่ดูเป็นต่อหน้าคนอื่น ผมเต้นเหมือนพยายามไม่ให้ตัวเองขายชี้น้ำ แต่กลับยิ่งทำให้ผมดูเกร็ง - หรืออาจเป็นตัวผมเองที่คิดมากไป

แต่เหมือนคุณจะไม่ถือสาอะไร

“คุณชื่ออะไรครับ” ผมถาม

“แอนนา คุณล่ะ”

“เคียร์ซ” แล้วก็ไม่รู้ทำไมผมถึงเสริมด้วย “ซามี เคียร์ซ” ให้ตายสิ ฟังดูเช่ซ่าซะไม่มี พูดเหมือนกับตัวเองเป็นแจมส์ บอนด์

คุณพยักพืดคางไปทางแก๊งแลกซ์โบรล์ “คุณดูไม่เข้ากับกลุ่มนั้นเลยนะ”

“จะบอกว่าผมไม่สูงโย่งและรูปล่อแบบนั้นหรือ”

คุณคลีอี้มแบบนั้นอีกแล้ว “ฉันชอบหน้าคุณนะ ซามี เคียร์ช”

“ชอบคุณครับ แอนนา”

“ดูมีเอกลักษณ์”

“เป็นศัพท์สุภาพของคำว่า ‘บ้านๆ’ หรือเปล่า”

“ฉันแต่นอยู่กับคุณนี่ ไม่ใช่พวกเขา”

“พอดีให้ถูกคือพวกนั้นไม่มาชวนคุณ”

“ก็จริง” คุณว่า แล้วยี้มแบบเดิมอีก “แต่คืนนี้ฉันไม่ได้ตั้งใจจะกลับ  
กับพวกเขาอยู่แล้ว”

ตาผมคงโตเป็นไข่ห่าน เพราะคุณแยมปากสวยแล้วหัวเราะร่วน  
จับมือผมเดินไปเรื่อยๆ จนผมเริ่มอ่อนคลาย ปล่อยใจไปตามทำนองได้เช่นกัน  
และใช่ สองชั่วโมงต่อมาผมก็ออกจากไนต์คลับนั้นพร้อมกับคุณ ส่วน  
พวกแลกซ์โบรลส์ก็ชูกำปั้นขึ้น แล้วส่งเสียงโห่ระคนร้องตะโกนเป็นจังหวะว่า  
“เคียร์ช เคียร์ช เคียร์ช” ด้วยเสียงเมามายกันระงมอย่างพร้อมเพรียง

เรากุมมือกัน เดินเลียบชายหาดฟูเองซีโรลา คุณจูบผมใต้แสงจันทร์  
ตอนนี้ยังจำกลิ่นเกลือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้อยู่เลย คุณพาผม  
กลับห้องในตึกสูงธรรมดาๆ แห่งหนึ่ง ผมถามคุณว่ามีรูมเมตใหม่ คุณไม่ตอบ  
ผมถามว่าอยู่ฟูเองซีโรลามานานเท่าไรแล้ว คุณก็ไม่ตอบ

ผมไม่เคยมีวันไนต์สแตนดต์มาก่อน ไม่เคยพาสาวกลับจากไนต์คลับ  
ด้วย หรือต้องพูดว่า ไม่เคยถูกสาวพาผมกลับไปด้วยคงจะถูกต้องกว่า  
ผมไม่ใช่หนุ่มเวอร์จิน ช่วงปีสามที่โบว์ดิงก็เคยคบกับแซริน โรเซนเบิร์ก  
มาแล้ว เราเคยมีอะไรกันหลายครั้ง แต่ผมก็ยังประหม่าอยู่ดี ผมพยายาม  
สวมบทกัปตันควินน์ หมอนั้นมีความมั่นใจล้นเหลือ ช่วงปีหนึ่งควินน์  
มักได้สาว แล้วพอกลับห้องอีกทีก็ตึกตื่นก่อนคืน หรือไม่ก็กลับเข้าวันรุ่งขึ้น  
เลย พอผมถามควินน์ว่าทำไมไม่เคยพาผู้หญิงกลับห้อง เขาก็ตอบว่า “ฉัน  
ไม่อยากให้ส่วนไหนของเธอติดตัวฉันมา เข้าใจใช่ไหม” ว่าแล้วเขาก็เข้าไป  
อาบนํ้านานครึ่งชั่วโมงเต็ม

กัปตันควินน์มีปัญหาเรื่องความใกล้ชิดหนักเอาการ - ตอนนี้ก็น่าจะ  
ยังมีอยู่

คืนแรกนั้น ผมกับคุณนอนกอดกันบนโซฟา จูบปากกันอยู่พักหนึ่ง แล้วคุณก็ผล็อยหลับไป หรือสลบไป ถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้ เรายังใส่เสื้อผ้าครบชิ้น ที่แรกผมคิดจะกลับ แต่ท่าแบบนั้นคงดูไม่เหมาะสม หรืออาจเสียมารยาท ผมจึงหลับตาลง พยายามทำตัวตามสบาย และทำที่นอนหลับไปเช่นกัน

พอคุณตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็หันมายิ้มให้แล้วเอ่ย “ดีใจนะที่คุณยังอยู่”

“ดีใจเหมือนกัน” ผมตอบ

จากนั้นคุณก็จูงมือผมไปเข้าห้องน้ำ ไม่ขอเล่าต่อจากนั้นแล้วกัน

สองวันต่อมา แก๊งแลกซ์โบรส์ก็เดินทางต่อไปยังเซบิยา ผมไปส่งพวกเขาที่สถานีรถไฟในมาลากาเพื่อบอกลา กับต้นควินน์เอาสองมือหนาแตะไหล่ผมที่เล็กกว่า พลังเหลือบตาลงมองก่อนเอ่ย “ถ้านายปิดจ็อบเสร็จภายในสามวัน มาเจอกันที่เซบิยานะ วันที่สี่กับห้าเราจะอยู่ที่บาร์เซโลนา ส่วนวันที่หกจะข้ามแดนไปฝรั่งเศสตอนใต้”

ควินน์ยังพูดพลาไม่หยุด จนผมต้องออกปากเตือนว่าผมนี่แหละเป็นคนจัดแจงแผนการเดินทาง และรู้ว่าพวกเขาจะไปที่ไหน เมื่อไร เขาเข้ามากอดเร็วๆ แต่ก็เล่นทำเอาจุก ส่วนแลกซ์โบรส์คนที่เหลือก็เข้ามาชนหมัดผมยื่นรอกจนกระทั่งทุกคนขึ้นรถไฟกันครบ

ขอแทรกเรื่องแปลกให้ฟังสักหน่อยนะ แอนนา ผมไม่ได้ไปเจอแก๊งแลกซ์โบรส์หลังจากนั้นอีกเลย

โฮลเดนโทร.มาหาผมครั้งหนึ่ง เพราะตอนนั้นผมเป็นตำรวจ - ตอนนั้นไม่ได้เป็นแล้ว - ลูกชายเขาไปมีเรื่องชกต่อยที่บาร์จนถูกจับ แต่ผมไม่ได้เจอโฮลเดน ไม่กี่ สกาย แชก หรือแม้แต่กับต้นควินน์อีกเลย

ไม่ได้เจอแม้แต่คนเดียว

แต่ผมก็ยังสงสัยเสมอว่าถ้าวันนั้นผมไปเซบิยากับพวกเขาตามแผนการเดินทาง ชีวิตผมในตอนนี้จะเป็นอย่างไรร

และสงสัยว่าชีวิตคุณจะเป็นอย่างไรเหมือนกัน

ไม่แน่ว่าทุกอย่างในชีวิตคุณอาจเปลี่ยนแปลงไปก็ได้ ผมเองก็ไม่รู้

ผมกำลังถ่วงเวลาอยู่ แอนนา

เราไม่ได้มีใจให้กันหรอก คิดว่านะ เราก็แคบึงรักพักร้อน ใช่ว่าคุณ  
ทำผมอกหักเสียเมื่อไร แต่ผมกลับหวังอย่างนั้น เพื่อผมจะได้ลืม ผมเคย  
อกหักมาแล้วก่อนหน้านั้นและหลังจากนั้นด้วย ไม่ใช่ปีต่อจากนั้น ผมจะต้อง  
ทุกข์ทรมานเพราะการลาจากมากกว่านั้นหลายเท่า แต่อย่างน้อยอกหัก  
จากนิโคลก็มีบทสรุป

คุณต้องมีบทสรุปนะ แอนนา

แต่กับคุณ...

เหมือนยังถ่วงเวลาอยู่เลย

เราอยู่ด้วยกันเป็นวันที่ห้าแล้ว เราตกลงกันให้ผมคืนเตียงโฮสเทล  
แล้วย้ายมาอยู่กับคุณ หัวใจผมพองโต เราไปตามไนต์คลับต่าง ๆ ด้วยกัน  
หลายคืน ดื่มกันบ้าง เล่นยาไปก็เยาะด้วยมั้ง ไม่รู้ว่ายาอะไร ผมไม่ใช่สาย  
ปาร์ตี้ แต่ถ้าคุณอยากปาร์ตี้ ผมก็พร้อมเสมอ แหงละ คนเราก็ต้องใช้ชีวิต  
ให้คุ้มบ้าง ใช่ว่าหรือเปล่าละ คุณมี “แหล่ง” - เป็นหนุ่มชาวดัตช์ ฉายาคือบ๊ช  
แกกว่าเรานิดหน่อย มีผมแหลมตั้งย้อมสีม่วง เจาะจุมูก คล้องสร้อยข้อมือ  
หลายเส้น คุณจัดการซื้อเองทุกครั้ง เพราะคุณต้องการแบบนั้น คุณกับบ๊ช  
นัดกันที่มุมหลังโรงแรมเอลปูเอริโต ผมจำได้ว่าคุณสองคนกระซิบกระซาบกัน  
และบางทีก็เริ่มออกท่าออกทางบ้าง ผมคิดว่าคุณกำลังต่อราคาาก่อนจะยื่นเงิน  
ให้บ๊ช และอีกฝ่ายก็ส่งของให้คุณ

ผมจะไปรู้อะไร ตอนนั้นยังเด็กไม่รู้ประสา

จากนั้นเราก็ไปปาร์ตี้กัน แล้วกลับห้องคุณ ซึ่งปกติก็ประมาณ  
ช่วงตีสาม เรามีเซ็กซ์กัน เราหลับไปแบบเรียกได้ว่าหมดสติ เราตื่นมาอีกที  
ไวสุดก็ตอนเที่ยง เราลุกจากเตียงแล้วไปเดินริมหาด

ทำแบบเดิมวนไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมจำคืนสุดท้ายได้ไม่มากนัก

แปลกใหม่ ผมรู้ว่าเรากลับไปไนต์คลับที่เราพบกันครั้งแรก ร้านดิสโก-  
เตกาปัลเมอร์ส แต่จำตอนออกมาหรือตอนเดินขึ้นเนินกลับห้องคุณไม่ได้ -  
ว่าแต่ทำไมคุณถึงไม่อยู่พาร์ตเมนต์ที่ฟูเองชิโรลาล่ะ ทำไมไม่อยู่โรงแรม  
หรือโฮสเทลแบบคนอื่น ๆ วยเรา ทำไมถึงไม่มีรูมเมต ไม่มีเพื่อน ไม่รู้จัก

ใครอื่นนอกจากผู้ชายที่ชื่อบัซคนนั้น ทำไมผมถึงไม่ซັกใช้โล่เสียงกว่านี้ - แต่ผมจำได้ว่าแสงแดดร้อนๆ ของประเทศสเปนปลุกผมตื่นขึ้นในวันถัดมา

ผมนอนอยู่บนเตียงของคุณ จำได้ว่าส่งเสียงครางต่ำออกมาตอนแสงแดดส่องหน้า แล้วนึกได้ว่าถ้าแสงตกมามุมนี้ หมายความว่าอย่างต่ำก็ต้องเป็นตอนเที่ยงแล้วแน่ๆ และเราก็ลืมปิดม่านอีกแล้ว

ผมทำหน้ายู๋ยี้ กะพริบตาปริบๆ และยกมือขึ้นมาบังตา  
แต่กลับรู้สึกว่ามีมือเปียก เปื่อนอะไรเหนียวๆ และๆ อยู่  
และมีบางอย่างอยู่ในมือ  
ผมยกมันขึ้นมาดูซ้ำๆ

มีด

ผมถือมีดอยู่

ใบมีดชุ่มไปด้วยเลือด

ผมหันไปมองฝั่งที่คุณนอน

แล้วตอนนั้นเองผมก็แหกปากร้องลั่น

นักวิทยาศาสตร์บางคนเชื่อว่าเสียงไม่มีวันเลือนหายไป มีแต่เบาลง  
เจ็บบลง ลดต่ำถึงจุดที่หูมนุษย์ไม่ได้ยินอีกต่อไป แต่ทว่าเสียงนั้นยังอยู่  
และถ้าเราเจ็บบหรือหนึ่งมากพอไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ก็จะได้ยินเสียงนั้น  
ไปชั่วนิรันดร์

เสียงกรีดร้องนั้นก็ให้ความรู้สึกแบบเดียวกัน

และในบางครั้งบางคราว แม้แต่ตอนนี้ก็ตาม ในคำคืนสังดังัน  
ผมยังได้ยินเสียงกรีดร้องนั้นก้องสะท้อนอยู่เลย

# บทที่หนึ่ง

*ยี่สิบสองปีต่อมา*

WU ยืนถือกล้องเลนส์ระยะไกลถ่ายรูปป้ายทะเบียนรถอยู่หลังต้นไม้ ลานจอดรถนี้แน่นเอียด ผมจึงเริ่มไล่ถ่ายจากรถราคาแพงสุดก่อน – ไม่อยากเชื่อเลยว่ามีรถเบนท์ลีย์จอดอยู่ข้างลิฟต์ด้วย – แล้วค่อยเป็นรถราคาถูกลงตามลำดับ

ไม่รู้ว่าต้องรออีกนานแค่ไหนกว่าเป้าหมาย – เศรษฐีที่ซื้อเพย์ตัน บูท – จะออกมา ห้านาที หรืออาจสิบนาทีก็ได้ แต่เหตุผลที่ผมต้องมาถ่ายรูปป้ายทะเบียนก็เพราะจะส่งให้หุ้นส่วนลับของผมที่กรมยานยนต์ แล้วหุ้นส่วนคนนั้นก็จะไปสืบทะเบียนหาอีเมลเจ้าของ ก่อนส่งรูปไปขู่ว่าหากอีกฝ่ายไม่ยอมโอนเงินเข้าบัญชีแคชแอป<sup>1</sup> ที่ติดตามเส้นทางการเงินไม่ได้นี้ หุ้นส่วนก็จะเอารูปไปประจาน เงินแค่ห้าร้อยเหรียญ ไม่จำเป็นต้องโลกมาก ถ้าอีกฝ่ายไม่ตอบ – ซึ่งร้อยละเก้าสิบก็ไม่ตอบ – เรื่องก็จบแค่นั้น แต่เราก็กำเงินได้พอคุ้มค่าเหนื่อย

ใช่แล้ว ชีวิตช่วงนี้มันลำบาก

ผมซ่อนตัวอยู่ฝั่งตรงข้ามสวน ปลอมตัวเป็นขอทาน คนเร่ร่อน หรือคนจรจัดอย่างที่เมื่อก่อนเราเคยเรียกกัน ผมลี้มไปแล้วว่าคำสุภาพที่ทุกวันนี้คนใช้กันเรียกว่าอะไร จึงหันไปถามเดบบี

“คนไร้บ้าน” เดบบีบอก

“จริงเหรอ”

“คนไร้ที่อยู่” ก็มี ไม่ได้เรื่องพอกัน”

---

<sup>1</sup> แอปพลิเคชันกระเป๋าเงินดิจิทัลของอเมริกา

“แล้วเธอชอบคำไหนล่ะ”

“นางฟ้า”

นางฟ้าเดบปีบบอกว่าเธออายุยี่สิบสาม แต่หน้าตาดูเด็กกว่านั้น วันๆ เอาแต่ยืนบีนน้ำตาอยู่หน้า...เอ่อ “คลับคุณผู้ชาย”-พอไหนๆ พูดถึงคำสุภาพ แล้วก็ขอใช้บ้าง - หลายๆ ที่ แล้วร้องกระจองอแง “พอจำ ทำไมกัน” ใส่ผู้ชายทุกคนที่เดินเข้าออก เธอเริ่มทำแบบนี้เพราะคิดว่าสนุกดี - ชอบเห็นพวกผู้ชายบางคนยืนแข็งที่หน้าซิดเป็นไก่ต้ม - แต่เดี๋ยวนี้มีขาประจำบางคนแวะมาทักทาย บางทีก็โยนเบงกียี่สิบให้

“ฉันทำไปเพื่อฝึกแนวคิดทุนนิยมและจริยธรรม”

“โง่งน่ะ”

“เรื่องทุนนิยมนี้ชัดเจนอยู่แล้ว”

เดบปีฟันสวย ซึ่งปกติแทบไม่มีให้เห็นเลยในละแวกนี้ ผมเผ้าสะอาดสะอ้าน แขนที่โผล่ออกมาจากเสื้อแขนกุดก็ดูหมดจด

“เธอหาเงินได้ก็จริง” ผมพูดแล้วถามต่อ “แล้วไหนเรื่องจริยธรรมล่ะ”

ปากกลางเธอสั่นระริก “บางครั้งก็มีคนที่ได้ยินฉันแล้ววิ่งออกไปเหมือนฉันทำให้เขาคิดได้ เหมือนเตือนสติว่าเขาควรเป็นคนแบบไหน และสมมติ แค่มมตินะ ถ้ามีเด็กมาตะโกนใส่พ่อฉันแบบนี้ ถ้ามีเด็กผู้หญิงแบบฉันสักคนลงมือทำอะไรสักอย่าง อะไรก็ได้ ไม่ให้พ่อเข้าไปในที่แบบนี้...”

เสียงเธอเบาหายไป หลบตาลงและกะพริบ ปากยังสั่นระริก

ผมพินิจใบหน้าเธอครู่หนึ่งก่อนจะพูดโพล่ง “แงๆ ชี้แยซะไม่มี”

ตาที่กะพริบปริบๆ และปากที่สั่นระริกหยุดชะงักไปเหมือนหน้าเธอเป็นกระดานเอตซ์อะสเกตซ์<sup>2</sup> “โง่งนะ”

“คิดว่าฉันจะเชื่อเรื่องปมพ่อไม่รักโหลๆ นี่เธอ” ผมส่ายหน้า “ฉันว่าเธอทำได้ดีกว่านี้”

เดบปีหัวเราะพลางต๋อยแขนผม “โห เคียร์ช คุณต้องเคยเป็นตำรวจที่เจ๊งมากแน่ๆ เลย”

---

<sup>2</sup> กระดานวาดภาพของเล่นแบบหมุนลูกบิด ภาพที่วาดจะหายไปเมื่อเขย่า

ผมไหวไหว ก็ไม่ผิด ผมไม่รู้ว่าคุณเดบปีมาลงเอยที่ข้างถนนได้อย่างไร  
ผมไม่ถาม เธอไม่เล่า เหมาะกับเราทั้งคู่ดี

ผมดูนาฬิกา

“ได้ฤกษ์แล้วหรือ” เดบปีถาม

“คงอย่างนั้น”

“จำไค้ดัลป์ได้ใช่ไหม”

จำได้ ถ้าเธอตะโกนว่า “พ่อจำ ทำไม่กัน” แปลว่าผิดตัว แต่ถ้าเธอ  
ตะโกนว่า “แต่พ่อจำ หนูตั้งท้องลูกของพ่ออยู่นะ” หมายความว่าเพย์ตัน  
เหยื่อของผมออกมาแล้ว เดบปีเป็นคนคิดไค้ดัลป์นี้ขึ้นมา ผมให้ค่าเหนื่อย  
ไปห้าสิบเหรียญ แต่ถ้าได้ภาพที่ไวต์ชูต้องการละก็ ผมจะเพิ่มให้เป็น  
ร้อยเหรียญเลย

เดบปีเดินตามทางไปยังจุดที่มองเห็นประตูคลับ แต่จากตรงที่ผม  
ซ่อนตัวอยู่จะมองไม่เห็น เดบปีเห็นรูปเพย์ตัน นูท ในโทรทัศน์ผมแล้ว  
จึงรู้ว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง คุณน่าจะเดาออกอยู่แล้วว่าเพย์ตันกำลังจะหย่า  
งานของผมก็กล้วยๆ

แค้จับให้ได้ว่าเขามือชู

ตั้งแต่โดนไล่ออกจากกรมตำรวจเพราะทำพลาดครั้งใหญ่ ผมก็ตกต่ำ  
ลงจนต้องมาทำอะไรแบบนี้ เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ถึงจะได้มาทำงาน  
ให้บริษัทกฎหมายของผู้ดีตินชาวที่โคตรชาวอย่างไวต์ชู<sup>3</sup> ในแมนแฮตตัน  
แต่ผมก็ไม่ได้ค่าจ้างอยู่ดี นี่นับเป็นการแลกเปลี่ยน เพราะพ่อแม่ของ  
เด็กนักเรียนไฮสกูลที่ชื่อพีเจ ดอร์สัน กำลังฟ้องร้องผมอยู่ ค่าฟ้องนั้น  
กล่าวหาว่าผมไล่ตามพีเจขึ้นไปบนดาดฟ้าของอาคารสูงสามชั้นอันเป็น  
การเสี่ยงอันตรายเกินเหตุ ด้วยความที่ผมประมาท ไล่เด็กพีเจจึงพลัดตก  
ลงมาจากดาดฟ้าชั้นบนสุด และได้รับบาดเจ็บสาหัส บริษัทกฎหมายไวต์ชู  
(จริงๆ แล้วชื่อวิทชอร์ว แต่คนเรียกกันแต่ไวต์ชู) รับว่าความให้ผม แลกกับ

<sup>3</sup> ผู้เขียนเล่นคำว่าไวต์ชูระหว่าง White-Shoe ที่หมายถึงกลุ่มบริษัทเก่าแก่  
สำหรับชนชั้นนำ กับฉายาของบริษัทที่ตัวละครกำลังทำงานให้

การที่ผมทำงานนอกระบบแบบนี้ให้

อเมริกาที่สุดยอดจริง ๆ

เพย์ตันเป็นหัวหน้ากลุ่มบริษัทใหญ่ที่มีพื้นฐานแนวคิดแบบอนุรักษนิยม แต่ลือกันว่าลับหลังเขากลับทำตัวเจ้าชู้ประตุตินตัวพ่อ เพราะคนเรารู้วันแต่เป็นพวกหน้าไหว้หลังหลอกนี่นะ ภรรยาเขาบอกทนายความว่าจุดอ่อนของว่าที่อดีตสามีคือ “สก็อตผมยอมทองที่มีนมปลอมบะละเฮ็ม” ฝ่ายภรรยาบักใจเชื่อว่าเพย์ตันแอบไปเล่นชู้กับเพื่อนบ้าน แต่ผมตามสืบอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว และใช่ ภรรยาเพื่อนบ้านรูปลักษณะคล้ายแบบที่เธอว่าจริง ทว่าเขาไม่ได้แอบไปมีอะไรกับผู้หญิงคนนั้น

เพย์ตันตั้งใจจอดรถเลกซ์สไว้ตรงมุมสุดของลานจอด ไกลจากสายตาผู้คน เพราะแบบนี้ผมถึงต้องมาแอบอยู่บนเนินนี้ เป็นจุดเดียวที่ผมตั้งกล้องจับภาพเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ถ้าขยับไปใกล้กว่านี้จะมีคนเห็น ถ้าขยับห่างออกไปก็จะได้ถ่ายอะไรไม่ติดเลย วิธีเดียวที่เข้าทำที่สุดคือมาอยู่ตรงนี้ และรู้จังหวะที่เพย์ตันจะออกมา

ลานจอดรถแห่งนี้วางแผนสร้างออกมาย่างชาญฉลาด โดยใช้พื้นที่ร่วมกับร้านสะดวกซื้อสไตล์วินเทจที่ชื่อว่าเกตซัม และร้านดอกไม้ – ฟังชื่อนะ – โรสทูดิออกเคชั่น<sup>4</sup> เหมือนช่วยอำพรางให้ลูกค้าที่มา “กลับคุณผู้ชาย” ไปในตัว ประเด็นคือ ถ้าผมถ่ายตอนเพย์ตันออกมา หรือตอนจอดรถไว้ที่นี่ หลักฐานก็จะมีน้ำหนักในชั้นศาล แต่ถ้าผมถ่ายตอนเขาควงนกเต็น (นี่ก็คำสุภาพอีกนั่นแหละ – ชักคิดถึงสมัยที่ยังพูดคำที่ตรงไปตรงมาได้ซะแล้วสิ) แบบนั้นถึงจะถือว่าเด็ดสะระตี่

“พ่อจ๋า ทำไมกัน...” เดบบีร้องเรียก

ผมตั้งกล้องบนขาตั้ง เข้มการเล็งเป้าหมาย เหมาะเจาะพอดี มองเห็นทะเลกระจกหน้ารถเลย ขณะที่ผมกำลังมองผ่านหลังเลนส์ก็พลันได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง

---

<sup>4</sup> ผู้เขียนเล่นคำว่า Rose ที่แปลได้ว่าดอกกุหลาบ และที่เป็นรูปอดีตของสำนวน Rise to the occasion ที่แปลว่ารับมือกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก

“เดบบีละ”

ปราดมองแวบหนึ่งก็รู้ว่า เป็นชายไร่บ้าน (หรือคนไร่ที่อยู่) คนหนึ่ง

“ทำงานอยู่” ผมบอก

“ฉันชื่อเรย์มอนด์”

“โง่ เรย์มอนด์”

“เดบบีเอาแซนด์วิชให้ฉันประจำ”

“รอเธอเดี๋ยวนะ โอเคไหม เรย์มอนด์”

“เธอรู้ว่าฉันไม่ชอบมายองเนส”

“เข้าใจละ”

“เดบบีเคยเล่าให้ฟังไหมว่าเครื่องบินเจ็ตลอยอยู่บนฟ้าได้อย่างไร”

“ไม่เคย”

“อยากให้เล่าไหม”

“ฉันเลือกได้ที่ไหนละ เรย์มอนด์”

“พวกแม่มดนะซี” เขาว่า

“พวกแม่มดเทร่อ” ผมทวน

“พูดให้ถูกคือพวกแม่มดที่เหาะได้ สามตนต่อหนึ่งลำ ตนหนึ่งถือปีกขวา ตนหนึ่งถือปีกซ้าย ส่วนตนที่สามอยู่ข้างหลังคอยบังคับหาง”

“ฉันเคยขึ้นเครื่องบินมาแล้วนะ” ผมบอก “เคยนั่งข้างปีกมาแล้ว สองสามครั้งด้วย ไม่เห็นมีแม่มดสักตน”

ไม่รู้ว่าทำไมผมถึงพูดออกไปแบบนี้ แต่บางครั้งบางคราวผมก็ชิงพูด และทำอะไรลงไปโดยไม่ทันคำนึงถึงผลที่จะตามมา อาจเพราะอย่างนี้ผมถึงต้องเบี่ยงเบนจากการเป็นตำรวจจับฆาตกรและอาชญากรหัวรุนแรงมาเป็น พวกแอบถ่ายกิ่งถ้ำมองใกล้ ๆ ร้านดอกไม้โรสทูตูดอกเคชั่นแบบนี้

เรย์มอนด์นินหัวหน้า “เจ้าบื้อ แม่มดล่องหนได้หรือหน่า”

“แม่มดที่เหาะแถมล่องหนได้ด้วยนี่นะ”

“ก็ใช่สิ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนรังเกียจความโง่งงเท่าตุ่นของผม เต็มที่ “อะไรกัน นายคิดว่านกเหล็กยักษ์จะบินอยู่บนฟ้าได้เองฉันระแวง พูดเป็นเล่นน่า นี่นายหลงเชื่อทุกอย่างที่รัฐบาลบอกเลยหรือยังงั้น”

“พูดมีเหตุผล เรย์มอนด์”

“เครื่องแอร์บัสทั่วไปหนักอย่างน้อยก็แสนห้าหมื่นปอนด์ นายรู้ไหม”

“ไม่อะ”

“แล้วเราเชื่อว่าของหนักพวกนั้นจะลอยบนฟ้าและบินข้ามมหาสมุทร  
ได้อย่างไร”

“อาฮะ”

“ตาสว่างชะที่เหอะ นายโดนพวกนั้นล้างสมองเข้าให้แล้ว รู้จัก  
แรงโน้มถ่วงหรือเปล่า มันขัดกับกฎฟิสิกส์”

“ก็เลยเป็นฝีมือพวกแม่มดสินะ” ผมว่า

“ถูก พวกแม่มดนั่นแหละ ทั้งหมดนี้คือเรื่องตลกร้ายที่หลอกหลวง  
มนุษยชาติเลย”

ผมอดถามไม่ได้ “หมายความว่าไง เรย์มอนด์”

เขาหน้านิ้วคิ้วขมวด “ยังไม่ชัดอีกหรือ”

“ไม่ชัดสำหรับฉัน”

“สักวัน” เรย์มอนด์เกริ่น เอามือถูกันพลางแลบลิ้นเลียปาก “ตอน  
มนุษย์ชื่อ ๆ อย่างเราไม่ทันคาดคิด พวกแม่มดทุกคนจะปล่อยพร้อมกัน”

“ปล่อยเครื่องบินนะหรือ”

เขาพยักหน้าอย่างพอใจ “ถูกต้อง พวกแม่มดจะปล่อยเครื่องบินทั้ง  
พร้อมกันหมด หัวเราะเสียงแหลมบี๊ด แบบที่แม่มดชอบทำนะ หัวเราะ  
และมองเครื่องบินทุกลำร่วงลงสู่พื้นโลก”

เขาหันมองหน้าผม

“มีดหม่นจัด” ผมว่า

“จำคำฉันไว้เลย รีบกลับตัวกลับใจเข้าหาพระเจ้าซะ ก่อนวันนั้น  
จะมาถึง”

ผมได้ยินเสียงเดบปีตะโกนดังมาจากถนนด้านล่าง “แต่พ่อจ๋า หนู  
ตั้งท้องลูกของพ่ออยู่นะ”

โป๊ะเซะ

“ไว้ค่อยคุยกันทีหลังได้ไหม เรย์มอนด์”

“ฝากบอกเดบปีด้วยว่าฉันรอแซนดี้ไว้อยู่ ไม่ใส่มาของเนส”

“เดี๋ยวบอกให้”

ผมมองผ่านเลนส์กล้อง และเห็นเพย์ตันในสูทเต็มยศ หัวใจหล่นวูบ พอเห็นเขามาคนเดียว เขาขึ้นรถฝั่งคนขับ ผมรอให้มีคนตามเขาขึ้นไป แต่ไม่มีใครมา แล้วเขาก็สตาร์ทรถ

แต่ยังไม่ยอมถอยออกไป

ผมกระตุกยืมขณะมองผ่านเลนส์กล้อง เพราะรู้ว่าเพย์ตันเหยื่อของผม กำลังรอใครสักคนอยู่ ผมแน่ใจ

ผมยังมองผ่านกล้องอยู่ ขณะที่ได้ยินเสียงเดบปีตะโกน “พ่อจ๋า ทำไมกัน” ในตอนที่ผู้ชายใส่สูทไว้หนวดเดินตรงมายังลานจอดรถ

โทรศัพท์ดังขึ้น อาร์เทอร์โทรมา เขาคือนายหนุ่มจากไวด์ชูที่ดูแลผมอยู่ “ตามเขาอยู่ใช่ไหม”

“ตามอยู่”

“ดี พรุ่งนี้เราจะเซ็นเอกสารกันก่อน”

“รู้แล้ว”

“ถ้าเราไม่ได้หลักฐานว่าเขาอกใจ ภรรยาเขาจะฉีกสัญญาก่อนสมรส ไม่ได้”

“รู้หน้า”

“แล้วจะได้หลักฐานไหม”

มีคนเปิดประตูรถเพย์ตันฝั่งข้างคนขับแล้วขึ้นรถไป เพย์ตันหันไปมอง แล้วทั้งสองก็เริ่มจุมพันดูดีมี

คนที่เขาจุมไม่ใช่มึงผมย้อมทองหน้าอกอะร้อราม

แต่เป็นผู้ชายใส่สูทไว้หนวดคนนั้น

# บทที่สอง

คืนนั้น—ไม่กี่นาทีก่อนทุกอย่างจะพังพินาศลงอีกครั้ง—ผมกำลังสอนชั้นเรียนภาคค่ำอยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง ชื่อฟังดูคลุมเครือแต่ก็เก๋ดี “โรงเรียนผู้ใหญภาคค่ำ” ในย่านโลเวอร์อีสต์ไซด์ โรงเรียนนี้ยังลงโฆษณาในนิตยสารกึ่งแผ่นพับแจกฟรีที่มักเห็นตามถนนหรือป้ายโฆษณาเล็กๆ หนือที่หนึ่งบนรถไฟใต้ดินสายเอฟกับเอ็มอีกด้วย ในแผ่นพับโฆษณาคอร์สเรียนเรียกผมว่า “อดีตตำรวจสืบสวนชื่อก้องโลก” ประกอบภาพถ่ายหน้าตรงของผมที่ขี้ริ้วขี้เหร่เสียจนแม้แต่ภาพถ่ายจากกรมยานยนต์ยังนับว่าดูดีกว่า

คลาสผมเริ่มตั้งแต่สองทุ่มยาวไปถึงสี่ทุ่ม เป็นระบบจ่ายแบบรายครั้ง คลาสหนึ่งคิดสิบหกเหรียญ รับเฉพาะเงินสดเท่านั้น ผมแบ่งคนละห้าสิบห้าสิบกับซิลตัน “ครูใหญ่” ประจำโรงเรียนผู้ใหญภาคค่ำ เราจึงตั้งราคาเป็นเลขคู่ นอกจากนี้ ซิลตันยังเป็นภารโรงดูแลตึกเพียงคนเดียว เลยไม่รู้ว่าคุณกิจนี้ถูกกฎหมายมากน้อยแค่ไหน แต่ผมก็ไม่ใช่พระแท้ไร

โรงเรียนตั้งอยู่ใต้เงาตึกบาร์ูกเฮาเซส ซึ่งเป็นโครงการตึกสูงใกล้สะพานวิลเลียมสเบิร์ก บนถนนริวิงตันอันเป็นถนนที่คุณอาจหาไม่เจอในแผนที่ ตึกนี้เหมือนซากปรักหักพังมากกว่าจะเป็นอาคารเรียนจริงๆ เดิมทีเปิดใช้ในปี 1901 เป็นโรงอาบน้ำสาธารณะแห่งแรกของเมือง พอบางคนได้ยินเรื่องนี้ก็คงคิดว่าที่นี่แปลกใหม่หรือหรรษาพู่ฟ่า แต่ไม่ใช่เลย โรงอาบน้ำสาธารณะสร้างขึ้นมาเพื่อสุขอนามัย ไม่ใช่เพื่อความเพลิดเพลิน

ผมเคยค้นข้อมูลดูอยู่ครั้งหนึ่ง เจอว่าในอดีตมีอ่างอาบน้ำอ่างเดียวต่อเจ็ดสิบเก้าครัวเรือนในย่านโลเวอร์อีสต์ไซด์ แค่เห็นตัวเลขสถิติสุดยี้่นนี้ก็แทบจะสำรอกแล้ว ไซหรือเปลล่ละ มีร่องรอยของสมัยก่อนเพียงไม่กี่อย่างที่บอกกว่าที่นี่เคยเป็นอะไร แต่ห้องเรียนผมก็เป็นคอนกรีตกว้างเหมือนถ้ำเสียงอันก้องกังวานเดินทางผ่านได้ดี และบางทีผมก็สามารถเห็น หรือไม่

ก็ได้กลืนวิญญูณจากอดีต

แต่ผมก็มักจะจิตหลอนอะไรแบบนั้นอยู่แล้ว

วิชาที่สอนคืออาชญาวิทยา ผมตัดสินใจตั้งชื่อให้ว่า – ฟังให้ดีนะ – ไม่บอกก็รู้เหอะเซอร์ลือก อาจฟังดูตึงตัง แต่ก็ติดหูดี ก่อนเริ่มคลาสทุกครั้ง ผมจะเขียนคำคมจากเซอร์ลือก โฮล์มส์ (หรือจากเซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์ นั่นแหละครับ คุณผู้จริงจั่งทั้งหลาย) ลงบนกระดานดำติดล้อ จากนั้นเราก็จะมาถกกัน แล้วค่อยเริ่มบทเรียนจากตรงนั้น ผมเริ่มสอนเมื่อหกสัปดาห์ก่อนด้วยจำนวนนักเรียนสองคน คินนี่นับได้ยี่สิบสามคน ซึ่งยี่สิบเอ็ดคนในนั้นจ่ายเงินเข้าเรียน ส่วนอีกสองคนที่เหลือ – เดบปีกับเรย์มอนด์ – ได้เรียนฟรีจากทุนการศึกษาซามี เคียร์ซ เดบปีตาลูกวาวด้วยความสนอกสนใจ ส่วนเรย์มอนด์นั่งตัดเล็บเท้าทั้งคาบ พินิจพิจารณาเล็บแต่ละเล็บก่อนตัดอย่างแม่นยำเหมือนยาผมตอนทานคาร์ม็อเที่ยงไม่มีผิด

ในชั้นเรียนมีคนหลากหลายแบบคละกันไป อย่างด้านหน้าห้องมีผู้หญิงสามคน อายุปาเข้าไปเลขเจ็ดแล้ว เรียกตัวเองว่าฟิงก์แพนเทอร์ ทั้งสามเป็นนักสืบมือสมัครเล่นที่ชอบดูสารคดีอาชญากรรม หรือไม่ก็หาข่าวจากหนังสือพิมพ์มาสืบสวนเอง ผมเคยเห็นผีไม้ลายมือกลุ่มฟิงก์แพนเทอร์มาบ้างแล้ว ถือว่าน่าประทับใจทีเดียว แปลกตรงที่ยังมีผู้หญิงหลังห้องอีกสามคนเข้าคู่กันเหมือนย่อนวัย เตว่าอายุราวๆ ยี่สิบห้า หน้าตาสะสวย ผมได้ยินมาว่าเป็นอินฟลูเอนเซอร์อินสตาแกรมเบอร์รอง เพิ่งทำพอดแคสต์แนวอาชญากรรมชื่อ*สามสวยพิฆาต* ในห้องนี้ต้องมีคนอยากเป็นเจ้าของพอดแคสต์อาชญากรรมหลายคนเลยละผมว่า แฟนพันธุ์แท้อาชญากรรมก็มี เช่น ผู้ชายชื่อเฮกซ์ที่ชอบใส่กางเกงวอร์มสีเทาทั้งเสื้อชุดเข้าชุดกันตลอดเวลา เขาอยากไขคดีฆาตกรรมป่าตัวเองที่เกิดขึ้นเมื่อปี 1982 แล้วก็ยังมีแกรีนกอล์ฟที่ชอบใส่เสื้อกอล์ฟโปโลรีดเรียบพร้อมโลโก้สนามกอล์ฟพหู ต้องบอกว่าเขาดูแปลกปลอมยังไงชอบกลที่มานั่งอยู่กับพวกเราในย่านโลเวอร์อีสต์ไซด์แบบนี้ แต่ผมเป็นนักสืบมืออาชีพ และเห็นว่ากิริยาท่าทางของเขามีกลิ่นอายผู้ดีเก่า ผมไม่รู้ว่าเขามีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไร แต่ผมก็สงสัยใคร่รู้ทุกคนต่างมีเรื่องราวของตัวเอง และคลาสเรียนนี้ก็เหมือนจะมีอะไรแฝงไว้

มากกว่าที่ตาเห็น

เราเรียนกันมาเกินครึ่งทางแล้ว จู่ ๆ ก็มีใครบางคนยื่นซองกระดาษเข้ามาทางประตูข้าง

ลัมผัสพิเศษไอ้แมงมุม<sup>1</sup> ของผมสั้นเต๋อเนน หรือบางทีก็อาจแค่สังหรณ์ใจไปเอง

ผมเห็นแค่เงาร่างจากทางตา ไม่ได้หันไปมองตรง ๆ คนชอบเดินหลงเข้ามาแถวนี้ประจำ อย่างคาบที่แล้วก็มิใช่ผู้ชายคนหนึ่งไว้เคราสีเทารุงรังสกปรก ฟูเสียดจนเหมือนเขมือบแกะเข้าไปครึ่งตัวอย่างไรอย่างนั้น เขาเอาสองมือป้องปากแล้วตะโกนว่า “ฮิมม์เลอร์ชอบสแตกทูน่า!” แล้วก็จากไปเฉย ๆ

นี่เป็นคาบการเล่าเรื่องราวลึกลับของตัวเองนำมา ตอนนี่ถึงตาของเลนนี่ สุธาลาลอง ผมไม่รู้อะไรสักอย่างกับหมอนี่ เขานิ่งใกล้กับพวกอินฟลูเอนเซอร์สาวเกินไปหน่อย แต่ก็ดูไม่มีพิษมีภัยอะไรเหมือนกัน เขาเอากล่องกล่องหนึ่ง ขึ้นมาวางไว้บนแผ่นคอนกรีตเก่า ๆ ที่เราใช้แทนโต๊ะ ก่อนเริ่มหยิบอุปกรณ์ในนั้นออกมา

“นี่คืออุปกรณ์ติดตาม” เลนนี่บอกคนในชั้นเรียน

คุณน่าจะเคยได้ยินประโยคที่ว่า “ใช่ นั่นผมละ คุณอาจสงสัยว่าผมมาอยู่จุดนี้ได้ยังไง” จากมีมเฝือ ๆ ตามฉากในหนังที่จะหยุดภาพกะทันหันกันมาบ้างใช่ไหม หน้าร้อนที่ได้พบแอนนาครั้งนั้นทำเอาผมเสียศูนย์ พอกลับบ้านมาทุกอย่างก็เหมือนอยู่ผิดที่ผิดทาง ผมเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง ไม่อยากไปเรียนหมอต้อแล้ว พ่อแม่ก็พยายามทำความเข้าใจเท่าที่ทำได้ เชื่อว่าผมจะผ่านไปให้ได้ บอกให้ผมเลื่อนการเข้าเรียนไปอีกสักปี ผมก็ทำตามนะ เลื่อนไปอีกปี ใช่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงกลับไปไม่ได้ อยู่ดี ตั้งแต่เลิกจนโต ผมวาดฝันอยากเป็นหมอต้อ แต่กลับโยนโอกาสทิ้งเสียต้อ ๆ เรื่องนี้ทำให้พ่อแม่ใจสลาย

“ผมพกอุปกรณ์ติดตามอย่างน้อยสามเครื่องติดตัวไว้ตลอด” เลนนี่เล่าต่อ

---

<sup>1</sup> ลัญชาตญาณเต๋อเนนอันตรายของสไปเดอร์แมน ซูเปอร์ฮีโร่จากค่ายมาร์เวล

อินฟลูเอนเซอร์อินสตาแกรมหนึ่งเอ่ยขึ้น “จริงดิ สามเครื่องเลยเธอ”  
 “ตลอดเวลา เห็นอันนี้ใหม่” เล่นนิ้วของที่หน้าตาเหมือนเครื่องติดตาม  
 สีเหลี่ยมผืนผ้าสีดำขึ้นโชว์ “นี่คืออเลิร์ตหนึ่งเอสี่ ยังจำโฆษณา ‘ฉันล้มแล้ว  
 ลุกไม่ได้’<sup>2</sup>ได้ไหม”

หลายคนพยักหน้าหงึกๆ เรย์มอนด์หนึ่งบกรรไกรตัดเล็บจนเล็บกระเด็น  
 ลือออกไป

แกรีเลือกอล์ฟเอามือจับแก้ม “อ๊อ อะไรวะ...เกือบเข้าตาฉันเลยนะ!”  
 เรย์มอนด์ยกมือขึ้นชี้ตัวเอง “โทษที ฉันผิดเองแหละ”

ทางด้านเลนนี่ยังคงตั้งใจนำเสนอต่อ “นี่เป็นเครื่องติดตามขั้นสูง  
 ขึ้นไปอีก เพราะทำได้หลายอย่างกว่า ปิดเสียงจากฝั่งนี้ก็ได้” – เขาทำให้อู –  
 “แล้วเปิดลำโพงไว้ เครื่องนี้จึงเป็นได้ทั้งเครื่องดักฟังและเครื่องติดตาม  
 ปัญหาคือแบตเตอรี่อยู่ได้ไม่นาน” เขามองไปรอบห้อง “จะว่าไปเครื่องติดตาม  
 ทุกตัวก็มีปัญหาเดียวกัน แบตเตอรี่จีพีเอสหมดเร็วเกินไป แต่เครื่องนี้ –”  
 เขาหยิบอุปกรณ์รูปร่างคล้ายเหรียญหนาเตอะออกมา “อยู่นานได้ถึงหกเดือน –  
 แต่ต้องอยู่ในระยะยี่สิบหลาถึงจะจับสัญญาณได้”

อินฟลูเอนเซอร์อินสตาแกรมสองยกมือขึ้น ปากเคี้ยวหมากฝรั่ง  
 และพูด “ก็เท่ากับเป็นการสะกดรอยตามนะสิ”

หนึ่ง (เคี้ยวหมากฝรั่งเหมือนกัน) “ใช่แน่ๆ”

สาม (ก็เคี้ยวหมากฝรั่ง) “ของพวกโรคจิตซัดๆ”

สอง “เออเนะ จะไปเจอคนอื่นๆ ก็ยังมีวิธีอีกตั้งแยะ”

“ไม่ใช่ซะ!” เลนนี่เถียงหน้าดำหน้าแดง “ผมไม่ได้ใช้ทำอะไรแบบนั้น  
 ซะหน่อย!”

หนึ่ง “จั้น แล้วใช้ทำอะไรล่ะ”

“เอาไว้ใช้กรณีเกิดอาชญากรรม อย่างเครื่องนี้” เขาใช้สองมือยก  
 เครื่องติดตามจีพีเอสเครื่องเล็กชิ้นกลางอากาศเหมือนชิมบาในเดอะไลอ้อนคิง  
 ตอนต้นเรื่อง “ตัวนี้มีแม่เหล็กแรงสูง ใช้ติดรถได้”

<sup>2</sup> โฆษณาระบบส่งสัญญาณแจ้งเตือนช่วยชีวิตฉุกเฉินในอเมริกายุค 80

สอง “แล้ววาว...นายก็เคยทำมาก่อนแน่ๆ ไข่หรือเปล่า”

หนึ่ง “ทำมาหลายครั้งแล้วด้วยมั้ง”

สาม “เอาไว้เจอสาวละสิ”

หนึ่ง “เคยมีผู้ชายทำแบบนี้กับฉันแล้วครั้งหนึ่ง”

สอง “เวอร์ร่น่า”

สาม “ถามจริง”

หนึ่ง “คือหมอนั้นเอาจีพีเอสมาติดรถฉันไว้ เขาจะได้รู้เวลามา” -

เธอทำท่าอึ้งประกาศด้วยสองนิ้ว - “บังเอิญ เจอกันได้”

สอง “อื”

สาม “อารมณ์นี้ดเจอแบบก๊ากก็ก๊ากป็นโรคจิตตั้งเเหอ”

หนึ่ง “ถูกแพง”

สอง “แล้วเวิร์กใหม่”

หนึ่งไหวไหล่ “ก็ได้อยู่มั้ง แต่เขาขับพอร์ชนะ”

สาม “แล้วนายขับอะไรละ เลนนี่”

เลนนี่ชูสองมือขึ้น “ผมไม่เคยทำอะไรแบบนี้เลย”

หนึ่ง “แอบโรคจิตอยู่ดี”

สอง “ชนลูกชะมัด นอกชะจาก...อืม นายขับรถอะไรนะ เลนนี่”

เลนนี่กระเจ้ากระงอด “คุณเคียร์ซครับ”

“เอาละ” ผมปราม เดินไปยืนข้างเขา แล้วหยิบจีพีเอสเครื่องแรก  
มาโยนขึ้นกลางอากาศด้วยท่าที่สบายๆ “ฉันว่าเราควร...”

และตอนนั้นเองที่ผมพลันเหลือบเห็นแอนนา

ผมหยุดชะงัก กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะส่ายหน้าเรียกสติตัวเอง  
กลับมา

ผมรู้ว่านี่เป็นไปไม่ได้ ผมจึงไม่มีปฏิกิริยาอะไรรู้หนึ่ง และปล่อยให้  
เวลาผ่านไป

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเห็นคนที่ตายไปแล้ว

ปีที่แล้วนี้เอง ผมเคยผ่านช่วงที่เห็นภาพหลอน ถึงขนาดเคยคุยกัน  
เป็นวรรคเป็นเวรกับนิโคล แฟนผม “อีกคน” ที่ถูกฆ่าตายไป

ใช่แล้ว ฎุกฆ่า

คุณผู้หญิงทั้งหลาย ดูท่าว่ามาเจอกับผมคงจะไม่ปลอดภัยแล้วสิ

มุกแป้กๆ

แต่มโนภาพของนิโคลที่ผมเห็น เธอไม่แก่งเลย ตอนนั้นเธอเป็นอย่างไรผมก็เห็นอย่างนั้น ยังคงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนวันที่เธอถูกฆาตกรรม – เป็นคู่หมั้นวัยยี่สิบหกที่หน้าตาสะสวยจนปวดใจคนเดิมที่ผมรู้จัก

ผมเคยตาผาดเห็นแอนนาเหมือนกัน คุณคงเข้าใจความรู้สึกดี ตอนผมอยู่ในสวนสาธารณะที่คนเนืองแน่น หรือที่บาร์ในแมนแฮตตันที่แออัด ผมเห็นผู้หญิงผมน้ำตาลแดงยาวสยาย จนครู่หนึ่งผมมั่นใจว่าเป็นแอนนา แต่พอผมกะพริบตาหรือเดินไปตะไหล่ผู้หญิงคนนั้นแล้ว เห็นใบหน้าอีกฝ่าย ความจริงก็ปรากฏ

ตอนนั้นผมก็ทำแบบนั้น กะพริบตาที่สองที่ ยังไม่พอ ผมส่ายหน้าเบาๆ เรียกสติ แต่ถึงจะส่ายหน้า ใจก็รู้ว่าครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ “ภาพแอนนา” ซึ่งถือเป็นคำหนักแน่นเกินจริง จะเป็นแอนนาที่อายุยี่สิบเอ็ดปีที่ผมเคยรู้จักเสมอ (หรือไม่ว่าตอนนั้นเธอจะอายุกี่ปีก็ตาม) ผมยิวสีน้ำตาลแดง ดวงตากร่ากรุ่น ซึ่งน่าแปลกนะ ผมจำไม่ได้ว่าแอนนาตาสีอะไร – อาจเพราะเธอหลับตาตอนผมเห็นเธอครั้งสุดท้าย – ทว่าตอนนี้ ท่ามกลางร่องรอยความหลังอันอบอวลของโรงอาบน้ำเก่า ผมมองเห็นสีเฮเซล<sup>3</sup> ในดวงตาผู้หญิงคนนั้นใช่ ผมจำได้แล้ว

แอนนามีขนตาสีเฮเซล

มีเสียงใครคนหนึ่งเอ่ยแทรกขึ้น – ผมว่าน่าจะเป็นแกรีเสื้อกอล์ฟ – “เคียร์ช เป็นอะไรเปล่า”

กระนั้นผู้หญิงคนนั้นไม่ได้มีผมสีน้ำตาลแดง แต่กลับเป็นผมบลอนด์สั้น แอนนาไม่เคยสวมแว่นตาในช่วงที่ผมรู้จักเธอ แต่ผู้หญิงคนนั้นสวมแว่นตากรอบดกลมเก๋ๆ แอนนาอายุราวๆ ยี่สิบเอ็ดปี ส่วนผู้หญิงคนนั้นสีลิปกว่าแล้ว

<sup>3</sup>สีน้ำตาลอมแดงสลับเขียว

คงไม่มีทางเป็นเธอ

คนหน้าเหมือนแอนนาคนนั้นสะดุ้งถอย เธอยืนฟังผนังอยู่ก็จริง  
แต่กลับเดินหนี ๆ จำอ้าวออกจากห้องไป

“เคียร์ซ”

“เลนนี่ นำเสนอต่อเลย เดี่ยวกลับมา”

---

ผมวิ่งจี้ตามไป

ทุกสายตาทันมามอง บรรดานักเรียนย่อมรู้ว่าต้องมีอะไรในกอไผ่  
ด้วยความที่พวกเขา กำลังเรียนวิชาอาชญาวิทยา จึงมีความสอดรู้สอดเห็น  
ทั้งจากสัญชาตญาณและสถานการณ์ที่กระตุ้นเร้า ทุกคนล้วนตื่นตัว ผมได้ยิน  
เสียงเก้าอี้เอี้ยต้อัดเหมือนพวกเขาเตรียมพร้อมจะตามมา

“รออยู่ที่นี่” ผมสั่ง

พวกเขาอมฟัง แม้จะไม่เต็มใจนักก็ตาม

ผมออกจากห้องไป ได้ยินเสียงฝีเท้าดังก้องอยู่เบื้องล่าง ทุกอย่าง  
ที่นั่นสะท้อนเสียงหมด ผมจึงวิ่งตามเสียงนั้นไป ขณะเดียวกันสติก็กลับคืนมา  
ประมาณหนึ่ง ผมเตือนตัวเองว่าเคยเห็นภาพหลอนมาแล้ว อย่างที่เคยเล่าไป  
เรื่องนิโคลคูห์มันผมที่ถูกฆาตกรรม ผมเคยคุยกับนิโคลเป็นเรื่องเป็นราว  
จนครั้งหนึ่งภาพหลอนของนิโคลถึงขนาดเคยพูดตะล่อมให้ผมกลับลงมา  
จากสะพานที่ตัวเองกำลังจะกระโดด ทั้งยังให้คำแนะนำอย่างดี และ  
กล่อมผม - นี่ขนาดเป็นภาพหลอนนะ - ให้กลับไปหามอลลี คูห์มันของผม  
ที่ตั้งห้องอยู่ (ตอนนี้เป็นภรรยาแล้ว)

อย่าเพิ่งคิดว่าผมสติไม่ดีไปเสียก่อน ผมมารู้ทีหลังว่าภาพหลอนเหล่านี้  
ไม่ได้เกิดจากตัวผมเองเสียทีเดียว แต่เป็นผลข้างเคียงจากยาอันตรายตัวหนึ่ง  
ซึ่งเกือบคร่าชีวิตผมไปแล้ว ยานั้นปะปนไปกับสารเคมีประหลาดบางอย่าง  
ในร่างกาย ประกอบกับผมเคยดื่มหนักมาก ๆ ช่วงหนึ่ง ก็ไม่ได้จะโยนความผิด  
ให้ยาอย่างเดียวหรอกนะ

แต่พอผมเลิกใช้ยาตัวนั้น อากาศหลอนก็หายไป  
ถึงอย่างนั้นภาพหลอนก็เป็นคำอธิบายเหตุการณ์ที่สมเหตุสมผลสุดแล้ว  
ไม่ใช่หรือ

นี่ไม่มีทางเป็นแอนนา

ไม่มีเหตุผลเลย

แต่มองอีกแง่หนึ่ง ถ้านี้เป็นแอนนา ทุกอย่างก็พอเข้าใจได้  
ตลกดีที่คนเราเปลี่ยนมุมมองได้เร็วขนาดนี้ ผมยอมรับแล้วว่าสิ่งที่ผม  
เชื่อมาตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาฉันผิด

มีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้แน่ชัด

ทุกอย่างดังก้องในนี้ ผมจึงได้ยินเสียงเธอลงบันไดชัดเจน ผมตามไป  
ก้าวลงบันไดที่ละสองขั้น หรือสามขั้นด้วยซ้ำ ผมเห็นเธอแล้ว ตอนนั้นลงไป  
ถึงชั้นล่างเรียบร้อยแล้ว

“หยุดก่อน” ผมเรียก

ผมไม่ได้ตะโกน ที่นี้เสียงก้องขนาดนี้ ไม่จำเป็นต้องเสียงดังก็ได้  
แต่เหตุผลไม่ได้มีแค่นั้น ผมไม่อยากทำเธอกลัว แค่อยากให้อยู่ดี

“เดี๋ยวก่อน” ผมเสริม “ผมแค่อยากคุยด้วย”

บางทีเธออาจเห็นแววคลุ้มคลั่งในดวงตาผม จึงคิดว่าผมเป็นตัว  
อันตราย หรือไม่เธอก็อาจเป็นเหมือนหนู่า ฮิมม์เลอร์ ที่เดินทอดพู่เข้ามา  
หากำบังเล็กๆ จากข้างนอก ที่ปลอดภัยให้หนึ่งคิดทบทวนเรื่องต่างๆ หลง  
ลดความระแวงระวังลง

ทว่าเธอคนนี้ได้ดูจนตรอก ตกอับ หรืออะไรแบบนั้นเลย ผมเห็น  
เธอสวมอะไรสักอย่างเหมือนสร้อยข้อมือทองคำเส้นใหญ่ โดดตาเมลที่สวมอยู่  
ก็มิกลิ้นผ้าแคชเมียร์และเงินก้อนโตตะจะจุก

เธอใกล้ถึงประตูหลักแล้ว

ผมเร่งฝีเท้า ตอนนี้อยู่ไม่สนแล้วว่าต้องระวังอะไร ผมเห็นอีกฝ่าย  
เอื้อมมือไปจับลูกบิดประตูที่จะเปิดออกสู่ยานโลเวอร์อีส์ต์ไซด์ยามค่าคืน  
จะรำไรไม่ได้แล้ว มือเธอหมุนลูกบิดประตู ผมจึงพุ่งถลาเข้าไปคว้าแขนเธอไว้

อีกฝ่ายตะโกนแว๊ดเสียงดังลั่น อย่างกับผมเอามีดแทงอย่างไรอย่างนั้น

“แอนนา” ผมเปรย

“ปล่อยฉันนะ!”

ผมไม่ปล่อย ยังจับอยู่อย่างนั้น ตาจ้องมองหน้าเธอ อีกฝ่ายเบือนหน้าหนี พยายามดึงแขนกลับไป แต่มือผมยิ่งกระชับแน่น เธอจึงหันมา และเงยหน้ามองผมในที่สุด สายตาเราสบกัน

ตอนนี้ไม่เข้าใจอีกแล้ว

“แอนนา” ผมเอ่ยเรียกอีกครั้ง

“ปล่อยนะ”

“จำผมได้ไหม”

“คุณทำแขนฉันเจ็บ”

ครั้นแล้วก็ได้ยินเสียงทุ่มต่ำอันคุ้นเคย “เคียร์ซ”

ซิลตันนั่นเอง สวมชุดมารโรงขาวแน่นเปรี๊ยะ แขนเสื้อม้วนขึ้นไปบนแขนอันบวมเป่งจนซึ่งตึงเหมือนสายรัดห้ามเลือด ซิลตันมาจากจากเมกา เป็นชายร่างใหญ่พูดติดสำเนียงร่าสตาจัด หัวล้านเลี่ยน ใส่ต่างหูห่วง เขาอยากให้คนเรียกตัวเองว่าแบล็กมิสเตอร์คลีน<sup>4</sup> แต่ก็ไม่มีใครเรียกว่ากันตามตรง เขาก็แอบคล้ายอยู่เหมือนกัน

แอนนาไม่รีรอ อาศัยจังหวะเปลอสะบัดแขนออกจากมือผม ผมเอื้อมมือไปจับแค้<sup>5</sup> - เอ๊ย จับโค้ดชนแคชเมียร์ของเธอเอาไว้อีกครั้ง และรีบลงมือเพราะทางตามผมเหลือบไปเห็นซิลตันกำลังเดินอาด ๆ มาทางนี้ เวลาไม่มาก ผมไม่อยากจะให้เธอคลาดสายตา แต่ในใจก็รู้ว่าการบังคับให้เธออยู่ไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมเคยทำผิดพลาดมาในชีวิต - ซึ่งมีอยู่เยอะพอตัว - มักเกิดจากตอนผมทำอะไรไปโดยไม่ยั้งคิด

ซิลตันเดินมาถึงก็จับไหล่ผมไว้ มือเขามีขนาดและน้ำหนักเท่า ๆ กับฝ่าเท้าระบายน้ำเลยก็ว่าได้ เขาบีบไหล่ผมที่หนึ่งเหมือนกรงเล็บนกอินทรีจิกจนผมเข้าแทบทรุด

<sup>4</sup> ตัวละครประจำผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด เป็นผู้ชายหัวล้าน ก้ามโต ผิวดำ

<sup>5</sup> เป็นการเล่นคำว่าแคเมลที่หมายถึงอวัยวะส่วนลับของผู้หญิงได้ด้วย

แอนนาวิ่งออกไปข้างนอก  
ผมขยับไปไม่ได้แม้ใจจะอยากก็ตาม แต่ก็ไม่จำเป็น ผมไม่ต้องวิ่งตาม  
เธอไป

ผมได้ทำในสิ่งที่ต้องการแล้ว

ซิลตันคลายแรงบีบ แล้วผมก็ยึดตัวเต็มความสูง ซึ่งยังคงเตี้ยกว่า  
อีกฝ่ายอยู่ราวหนึ่งฟุต ตอนนั้นเขาเอามือเท้าสะเอวก็มองผม

“เป็นอะไรวะ เคียร์ซ”

ถ้าถามว่าผมเก่งเรื่องไหน ก็คือเรื่องความไวในการโกหกนี่ละ “ก็เธอ  
ไม่จ่ายค่าเรียน”

“ว่าไงนะ”

“ผู้หญิงเมื่อกี้เข้ามาเรียน แล้วพอฉันบอกให้จ่าย—”

“แล้วนายก็วิ่งไล่เธอเหวอ” ซิลตันถามเสียงตกใจ

“ใช่”

“ผู้หญิงคนไหนเนี่ย”

“อย่าเหยียดผิวซี ซิลตัน”

“นายว่าฉันพูดเล่นหรือไง”

ผมยกมือขึ้น หันฝ่ามือลงแล้วสะบัดไปมาเป็นเชิงว่า “ก็นิดหน่อย”

“ห้ามวิ่งไล่ผู้หญิงผิวขาว” เขาบอก “อย่าทำในเมืองนี้ ตอนนาย  
มาทำงานวันแรก ฉันบอกไว้ว่ายังไง”

“ถ้าทำเงินให้ฉันไม่ได้ก็ไล่หัวไปซะ”

“หลังจากนั้นล่ะ”

“อย่าวิ่งไล่ผู้หญิงผิวขาวเหวอ”

ซิลตันส่ายหน้า “อย่าก่อเรื่อง”

“อ้อ” ผมว่า “จริงด้วย”

“ฉันเองงานนี้ให้ทำเพราะอยากช่วย”

“รู้แล้วนะ ซิลตัน”

ถึงจะบอกว่ายากช่วย แต่เหมือนเป็นการยื่นหม้อยื่นแมวมมากกว่า  
มาร์ตี คู่หูผมตอนเป็นตำรวจต้องฉีกไปสั่งค่าปรับจอตฤติให้ซิลตันถึงสามใบ

เพื่อแลกกับงานนี้

“อย่าทำให้ฉันเสียใจล่ะ” ซิลตันพูด

“โทษที ถูกของนาย ฉันทำเกินไปหน่อย” จากนั้นก็ชี้ขึ้นไป “ฉันยังมีนักเรียนที่จ่ายเงินแล้วอยู่ข้างบนอีกยี่สิบกว่าคน”

ซิลตันได้ยินอย่างนั้นก็สนใจขึ้นมา “พูดเป็นเล่น เยอะขนาดนั้นเลยหรอ” เขาโบกมือไล่ผมขึ้นไป “ไปเร็ว ไป”

เขาไม่จำเป็นต้องบอกซ้ำ แต่เขาก็พูดไปแล้ว

“อาทิตย์หน้าอาจจะลองขึ้นราคาเป็นสิบแปดเหรียญ” เขาแนะ “ดูว่าจะเสียใครไปไหม แล้วคาบตอไปก็ค่อยคิดยี่สิบ”

“แนบเนียนดี” ว่าแล้วผมก็รีบขึ้นบันไดไป พอไปถึงห้องเรียน ทุกคนเงยบกริบ หันมองผมเป็นตาเดียว

“เล่นนี่” ผมเอ่ยปาก “ออกมาคุยข้างนอกแป๊บหนึ่งสิ”

ทั้งห้องพากันส่งเสียงโห่เหมือนตัวเองอยู่ชั้นประถมสาม และผมกำลังจะพาเล่นนี้ไปห้องฝ่ายปกครอง พอเห็นเล่นนี้ทำหน้าที่เครียดจริงจัง ผมเลยพูดเสริมไปอีก “นายไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก”

เมื่อออกมาพ้นประตูแล้ว ผมก็สแกนหน้าเพื่อปลดล็อกโทรศัพท์ก่อนจะยื่นให้เขา “ช่วยอะไรหน่อยสิ”

เล่นนี้ก็มองโทรศัพท์ผม “ช่วยอะไรครับ”

“ดาวนโหลดแอปจีพีเอส” ผมบอก

ตอนผมคว้าเสื้อโค้ตของคนหน้าเหมือนแอนนาตรงหน้าประตู ผมแอบหย่อนเครื่องติดตามของเล่นนี้ลงไปใ้กระเป๋าสลัดเม็ดด้วย

“อะไรนะ”

“ฉันต้องใช้” ผมบอก

“ใช้ทำอะไร”

“ฉันมีนัดเจอสาวนะซี”

# บทที่สาม

ตอนนี้ คนหน้าเหมือนแอนนาไปถึงถนนเอฟดีอาร์ไทรฟ์แล้ว

หมายความว่าถ้าเธอไม่ใช่คนวิงระดับโลกก็คงซัปรถมมา ซึ่งน่าแปลกใจ เพราะไม่มีใครซัปรถมมาที่นี้กัน ปกติแล้วต้องนั่งรถไฟฟ้าสายเอฟหรือสายเอ็มมา แถวนี้ไม่มีที่จอดรถเลย แท็กซี่ก็ผ่านมาทางนี้น้อยมาก หรือไม่เธออาจเรียกกูเบอร์<sup>1</sup> มาก็ได้ แต่ดูจากตำแหน่งของเธอตอนนี้ แปลว่ากูเบอร์ต้องมาถึงภายในไม่กี่วินาที ซึ่งเป็นอะไรที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนักในย่านโลเวอร์อีสต์ไซด์แถบนี้

แต่ก็เป็นไปได้

แน่นอนว่าผมไม่ได้เอารถมาด้วย ค่าจอดแพงเกินไป ผมเลยชอบเอารถฟอร์ดทอรัสปี 2002 สสภาพจนจะพังแหล่มีพังแหล่ที่ซื้อมาจากเอเจนต์ขายรถสปอร์ตเมื่อสิบปีก่อน ไปจอดไว้ตรงทางเข้าบ้านแครก เพื่อนผมที่ควินส์เขาคิดผมเดือนละห้าสิบเหรียญ คุณอาจมองว่า “อย่างนี้ก็เพื่อนเธอ” แต่ถ้าได้มาอยู่ที่นั่นจริงๆ ก็คงรู้ว่าราคานั้นถูกจนไม่รู้จะถูกอย่างไรแล้ว ผมกำลังตั้งใจว่าจะเรียกแท็กซี่แล้วให้ซัปรตามที่บอกไปแบบกว้างๆ ระหว่างที่ผมดูเครื่องติดตามดีไหม แต่ทำแบบนั้นจะดูมีพิธีกรรมยังเปลืองเงินอีก เครื่องติดตามจีพีเอสของเล่นนี่ที่ผมแอบหย่อนไว้ในกระเป๋าอีกฝ่ายทำงานอยู่รออีกนิดหน่อยคงไม่เป็นอะไร

ผมนั่งรถไฟฟ้าสายเอ็มขึ้นเหนือมุ่งสู่ควินส์ แล้วเดินไปอีกสามบล็อกจนถึงบ้านแครก ไฟไม่ได้อัดเปิดเอาไว้ ไม่มีใครอยู่บ้าน แครกเก็บกุญแจรถไว้ในครัว แต่ผมพกกุญแจรถผมไว้กับตัวตลอดเวลา ผมขึ้นไปถอยรถออกสู่ถนนก่อนจะเปิดดูแอปติดตาม คนหน้าเหมือนแอนนารถติดอยู่ตรงถนน

---

<sup>1</sup> บริการเรียกรถขนส่งสาธารณะ

วันทเวนตีฟิฟท์สตรีต ไม่ไกลจากจุดที่เปลี่ยนจากถนนเอฟดีอาร์ไดรฟ์เป็น ถนนฮาร์ลีย์ริเวอร์ไดรฟ์ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องเปลี่ยนชื่อถนน ทั้งๆที่เป็นถนนสายเดียวกัน นั่นทำให้คนสับสน ไม่เว้นแม้แต่คนในพื้นที่ แต่ถนน เอฟดีอาร์/ฮาร์ลีย์ริเวอร์ก็มีรถติดเป็นแพเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว แถมจุดเด่นของถนนสายนี้ก็คือขอบปิดก่อสร้างตอนกลางคืนบ่อยๆ ผมเปลี่ยนมาเปิดดูแอปแผนที่เพื่อดูทางไปหาเธอ ข้ามสะพานอาร์เอฟเคไปน่าจะเป็นทางเข้าใกล้ที่ตีที่สุดถ้าอีกฝ่ายอยู่ในแมนแฮตตัน แต่ดูท่าทีแล้วมีแนวโน้มว่ารถจะซับซ้อนเหนือต่อ สภาพจราจรแน่นขนาดนี้ ถ้าคนหน้าเหมือนแอนนาอยากไปค้างคืนในแมนแฮตตัน ก็คงเลี้ยวออกจากถนนเอฟดีอาร์ไปใช้ถนนสายรองตั้งนานแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่วินิจฉัยได้ว่าเธอกำลังมุ่งหน้าไปไหน จึงต้องคอยจับตาดูหน้าจอโทรศัพท์เอาไว้ ตอนนั้นเอง มือถือก็มีสายเข้ามาพอดี ใบหน้าสวยของมอลลี่ ภรรยาผมปรากฏขึ้นบนหน้าจอทัชแอปติดตาม

ผมยึกยัก คิดจะไม่รับสาย แต่คงดูไม่ตี ผมจึงกดรับ ก่อนบัตินิวโปีสโกลด์แผนที่ติดตามกลับขึ้นมา แล้วพยายามรักษาน้ำเสียงให้เป็นปกติ “เฮ้” ผมทัก

“ไงสุดหล่อ สอนวันนี้เป็นไงบ้าง”

“ก็ดีนะ” ผมตอบ

ชีวิตผมเก็บงำความลับไว้หลายอย่าง คนชอบทำแบบนั้นเวลาตีเมฆหนักเกินไป ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่เสียทีเดียว ตลอดความสัมพันธ์ที่มีผ่านมา ผมเคยพูดโกหกบ่อยครั้ง และมอลลี่ก็เคยเป็นฝ่ายรับคำโกหกของผมมาแล้วเหมือนกัน ตอนเราแต่งงานกันเมื่อปีที่แล้ว ผมให้คำมั่นสัญญาว่าเรื่องแบบนั้นจะไม่เกิดขึ้นอีก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องขอขาดบาดตายแค่ไหนก็ไม่มีคำโกหกหรือความลับระหว่างเรา ผมยังรักษาคำสัญญานั้นไว้ ถึงแม้ผมจะไม่เคยเล่าเรื่องแอนนาหรือหน้าร้อนที่สเปนครั้งนั้นให้เธอฟังก็ตาม ไม่บอกอาจเท่ากับการโกหกหรือเปล่าก็ไม่รู้ คนเดียวในโลกที่ผมเล่าเรื่องราวในคืนนั้นทั้งหมดให้ฟังคือพ่อ พ่อตอบกลับมาสั้นๆ “ซื้อตัวเครื่องบินเที่ยวหน้ากลับบ้านเลย”